

sig overfor de reducerede Timelønninger. Efter hvad jeg dør har faaet oplyst — Forbundet meddeler, at de ikke er helt i Overensstemmelse med Statsskovvæsenet paa det Omraade, men Differencen er saa ringe, at Statsskovvæsenet har erkendt, at det er muligt, at Arbejdernes Organisation har Ret —, vil det stille sig saaledes, at Gennemsnitsfortjenesten efter de reducerede Akkordpriser vil blive 81,6 Ø. pr. Time. Det vil altsaa sige, at efter de Reduktioner, som nu er foretaget, vil Statsskovarbejderne paa Akkord kunne tjene en Ugeløn af godt 40 Kr., medens de paa Timeløn kun vil kunne tjene en Ugeløn af 36 Kr. At det er en utilstrækkelig Fortjeneste, tror jeg, enhver vil erkende, selv om man ikke har prøvet at skulle leve af en Ugeløn paa 36 eller 40 Kr. Vel er Priserne gaaet ned paa de fleste Livsfornødenheder, men der er dog ogsaa Livsfornødenheder, hvor Priserne er steget, saaledes f. Eks. Brød, og dette spiller en ikke ringe Rolle for disse Arbejders Vedkommende, idet de i høj Grad er henvist til at skulle leve af tør Kost under deres Arbejde i Skovene.

Det er rimeligt, at en saa haardhændet Fremgangsmaade fra Administrationens Side overfor disse Arbejdere har fremkaldt megen Bitterhed, og jeg har i de Forhandlinger, som jeg har ført med Arbejdernes Organisation og Hovedorganisationen, Dansk Arbejdsmandsforbund, ogsaa faaet det Indtryk, at der iblandt Arbejderne raader en stærk Forbitrelse mod Landbrugsministeriet i Anledning af den Fremgangsmaade, som man har fulgt overfor Arbejderne i dette for dem saa overordentlige vigtige Spørgsmaal. Jeg har faaet Oplysning om, at der fra Forbundets Side paa Arbejdernes Vegne til Direktoratet for Statsskovbruget er indsendt en Protestskrivelse mod, hvad der er foregaaet, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse Brudstykker af denne Skrivelse, der viser, hvorledes Arbejderne ser paa dette Spørgsmaal. Man vil ved at høre, hvad der her fremsættes, faa Indtryk af ikke alene, hvorledes Stemningen er, men ogsaa, hvorledes Staten her er faret frem mod Arbejderne paa en langt mere haardhændet Maade, end nogen privat Arbejdsgiver har gjort og vilde kunne gøre i Henhold til de gældende Bestemmelser.

I denne Skrivelse hedder det bl. a.: „Ikke een eneste Arbejdsgiver i vort Land har gennemført noget tilsvarende overfor Arbejdsmandene, og det forekommer os ganske uhørt, at den danske Stat paa den Maade gaar i Spidsen for Løntrykkeriet

overfor Samfundets daarligst lønnede. Med Hensyn til Akkorderne, da har man altsaa fra Direktoratets Side nedsat de Akkordpriser, der ved Forhandling mellem Skovbrugets Repræsentanter og vor Organisations Repræsentanter opnaaede Enighed om i afvigte Efteraar, og som Forbundet i Brev af 8. Oktober 1921 paa Skovarbejdernes Vegne accepterede, med 20 pCt., medens det Forligsforslag, som Statens Forligsmænd stillede, og som afsluttede den store Arbejdskamp i indeværende Foraar, kun fastsatte en Reduktion paa højst 15 pCt. Her har Statsskovbruget altsaa taget 5 pCt. mere af de fattige Skovarbejders Fortjeneste, end nogen anden Arbejdsgiver i vort Land har faaet Adgang til ved Forligsgrundlaget. I denne Forbindelse skal vi gøre opmærksom paa, at Arbejdsgiverforeningen for Land- og Skovbrug ved den Forhandling om Forligets Praktisering paa dette Omraade, der har fundet Sted mellem Arbejdsgivernes og vore Repræsentanter, har nøjedes med en Reduktion paa ca. 14 pCt., paa Akkordpriserne, saaledes at Staten altsaa har taget 6 pCt. mere. Dernæst maa vi protestere imod, at Statsskovbruget, hvad heller ingen anden Arbejdsgiver i vort Land har gjort overfor vor Organisation eller dens Medlemmer, ganske ensidigt og egenmægtigt uden Forhandling med vor Organisation, ja, uden endog at søge Forhandling derom, har gennemført sin Lønreduktion. En saadan Optræden vilde, dersom Staten havde været Medlem af Arbejdsgiverforeningen, have indbragt Staten en Dom ved Den faste Voldgiftsret for Overtrædelse af Septemberforligets Bestemmelser. Vi henstiller til det ærede Skovbruksdirektorat, om man ikke efter at have modtaget denne vor Protest og gjort sig bekendt med de heri anførte Kendsgerninger vil frafalde denne egenmægtigt gennemførte Lønreduktion, og vi imødeser i hvert Fald gerne det ærede Direktoratets Svar herpaa snarest belejligt.“

Det forekommer mig, at det er en overordentlig alvorlig Sigtelse, som Dansk Arbejdsmandsforbund her og sikkert med fuld Føje retter mod Landbrugsministeriet, at for saa vidt Staten, i dette Tilfælde Statsskovene, havde staaet som Medlem af Arbejdsgiverforeningen, vilde den ved den Foranledning, der her er givet, være blevet dømt ved Den faste Voldgiftsret, fordi den selvfølgelig ikke uden at forhandle med de paagældende Organisationer eller med de paagældende Arbejdere havde Ret til at foretage Lønreduktion i noget som helst Omfang, og allermindst i et Omfang som